

Sygn. akt VIII *Pa 151/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Szmajduch SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa P. O. (O.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 8 kwietnia 2015 r. **sygn. akt** IV P 325/13

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR (del.) Renata Stańczak (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 151/15

UZASADNIENIE

Powód P. O. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółka z o.o. w T. odszkodowania w wysokości 27600 zł za naruszenie przepisów dotyczących rozwiązywania umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami i zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że podane przyczyny wypowiedzenia mają charakter niekonkretny, ogólnikowy i nieprecyzyjny bowiem nie wskazano szczegółowo czynności, dat, dokumentów i innych dowodów uzasadniających dyscyplinarne rozwiązanie umowy. Tym samym pozwana naruszyła przesłanki

formalne rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powód argumentował nadto, że z uwagi na nie doręczenie mu zakresu obowiązków, ich naruszenie nie może być zakwalifikowane jako podstawa rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. Powód podkreślał, że był lojalny wobec pracodawcy i w żaden sposób mu nie zaszkodził, nie podjął też działań które zaszkodziły wizerunkowi pozwanej, czy wyrządziły szkodę materialną.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie pozwana opisała szczegółowo sytuację związaną z zachowaniem powoda i wskazała, że powyższe okoliczności uzasadniały rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w T., sygn. akt: IV P 325/13 w pkt. 1 oddalił powództwo, zaś w pkt. 2 wyroku zasądził od powoda P. O. na rzecz pozwanej kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę z dnia 2.11.2009r. początkowo na stanowisku specjalisty do spraw kontroli pojazdów i certyfikacji. Umowa o pracę była zmieniana kolejnymi aneksami i od 1.08.2011r. powód zajmował stanowisko dyrektora handlowego z uposażeniem miesięcznym 7080,65 zł brutto plus premia motywacyjna, zaś od 3.06.2013r. z wynagrodzeniem w wysokości 9200 zł brutto plus premia motywacyjna.

Według ustaleń Sądu I instancji przedmiotem działalności pozwanej jest dostarczanie urządzeń do kontroli pojazdów silnikowych oraz wyposażania warsztatów samochodowych. Z racji zajmowanego stanowiska powód miał dostęp do wielu informacji poufnych stanowiących tajemnicę pracodawcy, w szczególności posiadał wiedzę techniczną, technologiczną i handlową związaną z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą, miał dostęp do bazy klientów i cennika usług oraz towarów – zatem do wszelkich informacji potrzeby do założenia działalności konkurencyjnej w stosunku do pozwanej.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że od lutego 2013r. prezesem zarządu pozwanej został P. S., który po sprawdzeniu umów o pracę pracowników stwierdził, że dyrektorzy nie mają podpisanych umów o zakazie konkurencji. P. S. w okresie od marca do czerwca 2013 roku naciskał na obu dyrektorów: handlowego P. O. i technicznego S. K. (1) na zawarcie takich umów. S. K. (1) ostatecznie odmówił podpisania umowy o zakazie konkurencji i rozwiązał z pozwanym stosunek pracy za porozumieniem stron. Natomiast powód unikał tego tematu i zwodził prezesa, co do rzeczywistego zamiaru podpisania umowy o zakazie konkurencji.

Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy, w dniu 12.03.2012r. została zarejestrowana Spółka (...) Spółka z o.o. w T. założona przez T. M. (1) i M. M.. W czerwcu 2013r. powód i S. K. (1) stali się współnikami tej spółki wraz z T. M. (1). W dniu 26.06.2013r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników pojęło uchwałę o zmianie firmy spółki na (...) Spółka z o.o. (spółka mogła używać (...) Spółka z o.o.), a siedzibę przeniesiono z T. do W.. W spółce (...) członkami zarządu zostali: T. M. (1) jako prezes oraz S. K. (1) oraz powód jako wiceprezesi. W 2013r. spółka (...) poniosła stratę związaną z kosztami jej działalności. Powód zbył udziały w tej spółce w sierpniu 2014r.

Zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji przedmioty działalności pozwanej i S. biorąc pod uwagę opisy z (...) różnią się. Jednakże obie spółki ukierunkowały swoją działalność do tego samego kręgu odbiorców z tej samej branży.

W dniu 11.07.2013r. powód wypowiedział umowę o pracę łączącą go z pozwaną z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, poczym pozwana powierzyła mu okres wypowiedzenia obowiązki przedstawiciela handlowego na obszarze województw: (...), (...) i (...).

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że P. S. w dniu 24.07.2013 r. uzyskał informację, że powód wraz z T. M. (1) – byłym prezesem pozwanej oraz S. K. (1) od dawna pracował nad założeniem spółki konkurencyjnego w stosunku do pozwanej. Z przekazanej mu korespondencji mailowej S. K. (1) prowadzonej od 5.07.2013r. zdaniem Sądu, wynikały przygotowania do założenia nowej firmy, jeszcze zanim powód wypowiedział umowę o pracę łączącą go z pozwaną. Pozwana uznała nadto, że czynności te powód wykonywał w godzinach pracy.

W dniu 26.07.2013r. pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 kp z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na:

1. podejmowaniu przez powoda w okresie zatrudnienia u pracodawcy na stanowisku Dyrektora Handlowego, wspólnie z osobami, które zajmowały inne kluczowe stanowiska w firmie pracodawcy, aktywności mającej na celu założenie spółki konkurencyjnej w stosunku do działalności prowadzonej przez pracodawcę (...) sp. z o.o. (tj. spółki (...) sp. z o.o.) oraz objęcie w tej spółce stanowiska członka zarządu,
2. wykonywaniu w czasie przeznaczonym na realizację obowiązków służbowych czynności niezwiązanych z pracą, polegających na organizowaniu działalności przyszłego podmiotu konkurencyjnego względem pracodawcy (tj. spółki (...) sp. z o.o.).

Dodatkowo pozwana podała, że zachowanie powoda z racji zajmowanej funkcji oraz posiadanej przez powoda wiedzy na temat działalności pracodawcy, w sposób istotny naraża interesy pracodawcy i stanowi ciężkie naruszenie przez powoda obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy (art. 100 § 2 pkt 4 k.p.). W związku z powyższym pozwana utraciła zaufanie do powoda, co uniemożliwia jego dalsze zatrudnianie.

Jak ustalił Sąd I instancji oświadczenie o wypowiedzeniu zostało powodowi złożone przez prezesa w obecności radcy prawnego M. J. (1) wraz z ustnym wyjaśnieniem przyczyn utraty zaufania. Powód podczas tej rozmowy potwierdził, że faktycznie przed dniem 11.05.2013r. założył już wraz z inną osobą nową spółkę, jednakże oświadczył, że nie ocenia negatywnie swojego postępowania.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane dowody. Zeznania świadków M. J. (1), Ł. N. (1), J. B. (1) i zeznania słuchanego w charakterze strony P. S. zostały uwzględnione w całości. Natomiast w odniesieniu do zeznań świadków T. M. (1), S. K. (1) i zeznań powoda Sąd dał im wiarę jedynie w części, w jakiej zeznania te przystawały do ustalonego stanu faktycznego. Sąd I instancji podał, że nie budziło jego wątpliwości, że powód i świadkowie T. M. (1) i S. K. (1) umniejszali rolę powoda w tworzeniu spółki, a także że powód celowo nie zawierał umowy o zakazie konkurencji, bowiem wiedział, że będzie prowadzić działalność gospodarczą, której zakaz konkurencji stał na przeszkodzie. Sąd podkreślił również, że nie miał wątpliwości, że powód przygotował swoje odejście ze spółki, a nadto iż odejście z przedsiębiorstwa, w którym zajmuje się kierownicze stanowisko i uzyskuje przyzwoity dochód, a także, gdzie możliwy jest dalszy rozwój zawodowy i nawet objęcie stanowiska prezesa zarządu musi być poprzedzone takim rozeznaniem rynku pracy, zbliżony pułap dochodu i możliwości rozwoju. Sąd Rejonowy nie dał wiary powodowi, iż spontanicznie podjął decyzję o odejściu z pozwanej spółki, oraz że spółka (...) nie zamierzała zajmować się interesami konkurencyjnymi, skoro powód nabył wiedzę i doświadczenie pracując u pozwanej (nie dając w tym zakresie również wiary zeznaniom świadków T. M. (1), S. K. (1)). W ocenie Sądu I instancji osoba przygotowująca zakres działalności Spółki (...) sposób inteligentny wykluczyła proste naśladownictwo opisów (...) i ukierunkowując się na tą samą branżę inaczej zdefiniowała przedmiot działalności według (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem rozwiązanie umowy o pracę dokonane przez pozwaną było uzasadnione w świetle przepisów prawa i formalnie prawidłowe. W rozważaniach prawnych wskazano, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę musi być prawdziwa, konkretna i dostatecznie zrozumiała dla pracownika, przy czym wymóg wskazania konkretnej przyczyny nie oznacza konieczności szczegółowego opisywania faktów, zdarzeń, które stały się podstawą decyzji pracodawcy, a stopień konkretności powinien być adekwatny do rodzaju wykonywanej pracy przez pracownika i zajmowanego przez niego stanowiska.

Dalej podniesiono, że przyczyną rozwiązania bez wypowiedzenia powodowi umowy o pracę było ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, szczegółowo opisane w treści oświadczenia. Sąd I instancji wskazał, że dla uznania naruszenia podstawowych obowiązków pracownika za ciężkie niezbędny jest znaczny stopień winy pracownika, chodzi tu o jego złą wolę lub rażące niedbalstwo. O istnieniu tej winy wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika, przy czym sąd pracy nie jest związany oceną

pracodawcy co do zachowania się pracownika. Podał także, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. - jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy - powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością.

Sąd I instancji doszedł do przekonania, że powód jako osoba zajmująca stanowisko kierownicze, naruszył w sposób świadomy, umyślnie, swoje podstawowe obowiązki pracownicze. Po zmianie władz u pozwanej powód oraz S. K. (1) byli osobami mającymi największą wiedzę na temat funkcjonowania pozwanej, a wiedza powoda dotyczyła całej sfery działalności handlowej Spółki. W tym czasie, nie informując pracodawcy, powód podejmował jednocześnie działania mające na celu utworzenie nowego podmiotu tj. spółki (...) sp. z o.o., który to podmiot zajmować się miał działalnością konkurencyjną względem pracodawcy. W ocenie Sądu I instancji okoliczność ta uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika, jako że z uwagi na zajmowane stanowisko oraz zdobytą wiedzę, objętą tajemnicą przedsiębiorstwa, jego stopień dbałości o dobro pracodawcy winien być znacznie wyższy niż szeregowego pracownika, nadto mógł on realnie zagrozić interesom pracodawcy i wyrządzić mu szkodę.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie mają znaczenia okoliczności, że powód nie zawarł z pozwaną umowy o zakazie konkurencji, bowiem doszło do tego wyłącznie wskutek winy powoda, który świadomie przeciągał jej podpisanie, a także, że powodowi nie przekazano zakresu czynności, skoro od dnia 1.08.2011r. efektywnie wykonywał obowiązki dyrektora handlowego. Podkreślono, że sytuacja, w której mimo szczególnego obowiązku lojalności wymaganym na stanowisku dyrektora handlowego, powód jeszcze przed wypowiedzeniem umowy o pracę z pozwaną, podejmował działania mające na celu założenie działalności konkurencyjnej stanowi świadome i umyślne naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Z powyższych powodów Sąd I instancji oddalił.

Sąd I instancji orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę czterokrotności wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego według stawek minimalnych, z uwagi na znaczny nakład pracy pełnomocnika pozwanego w sprawie.

W apelacji powód zaskarżył wyrok w całości, zarzucając orzeczeniu:

1. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez:

- brak wskazania w treści uzasadnienia powodów odmowy przyznania wiarygodności zeznaniom świadków T. M. i S. K. i poprzestanie na ogólnym przyjęciu, że zeznania te służyły jedynie umniejszeniu roli powoda przy tworzeniu S'TP Sp. z o.o. przy jednoczesnym przyznaniu pełnej wiarygodności zeznaniom świadków M. J., L. N., J. B. pomimo tego, że osoby te jako pracownicy lub osoby stale współpracujące z pozwaną składały zeznania mające potwierdzić stanowisko pozwanej, a nadto zeznania te nie korespondowały ze sobą;

- wewnętrzną sprzeczność w treści uzasadnienia wyroku polegającą na przyjęciu, że powód jako osoba zajmująca stanowisko kierownicze naruszył w sposób świadomy, umyślnie podstawowe obowiązki pracownicze przy jednoczesnym uznaniu, że skoro powodowi nie przekazano zakresu obowiązków nie powoduje to konieczności uznania, że powód nie wiedział, co należy do jego obowiązków, podczas gdy ustalenie zakresu obowiązków powoda na stanowisku dyrektora handlowego jest bardzo istotne, gdyż wskazuje jakie obowiązki powód mógł naruszyć jako pracownik, a konsekwencji pozwoliłoby dokonać oceny czy pozwana mogła dokonać rozwiązania stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym.

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów polegającej na dowolnym i błędnym przyjęciu, iż:

2.1. powód podejmował działania zmierzające do założenia działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności pozwanej, podczas gdy z zeznań:

- świadka T. M. zawartych w protokole rozprawy z dnia 15.01.2014 r. wynika, że: „firma (...) wzięła się z przekształcenia spółki (...) sp. z o.o., zmieniliśmy nazwę, nie zmieniliśmy zakresu działalności”, „Spółka (...) powstała w 2009 lub

2010 r.”, „przedmiot działalności S. jest różny od przedmiotu działalności M. Polska”, „powód powiedział, że dopóki jest zatrudniony w M. Polska nie będzie aktywnie uczestniczyć w działalności spółki (...)”

- świadka S. K. zawartych w protokole rozprawy z 15.01.2014 r. wynika, że: (...) sp. z o.o. nie miała mieć takiego profilu jak M. Polska, gdyż byłby konflikt interesów”, „firma raczej nie miała zajmować się serwisem urządzeń do wyposażenia warsztatów samochodowych”, „powód nie uczestniczył w tym”, „z T. M. podjęliśmy decyzję, że dopóki powód pracuje w M. Polska nie angażujemy go w prace nowej spółki”

- powoda zawartych w protokole rozprawy z 02.10.2014r. z których wynika, że przedmiotem działalności spółki (...) miała być sprzedaż urządzeń takich jak hamownie silnikowe oraz innowacyjne instalacje gazowe,

2.2 powód unikał tematu umowy o zakazie konkurencji i zwodził P.'a S.'a co do rzeczywistego zamiaru jej podpisania podczas gdy:

- na spotkaniu 14.06.2013r. prezes wyraźnie powiedział, że nie ma obowiązku podpisania tej umowy (protokół przesłuchania S. K. z 15.01.2014 r.),

- powód nie chciał podpisać umowy o zakazie konkurencji, bo chciał dalej współpracować z T. M. (protokół przesłuchania P.S. z 02.10.2014r.) przy jednoczesnym sprzeciwie M. Niemcy, którzy nie chcieli, żeby były jakiegokolwiek kontakty biznesowe lub kontakty z T. M. (protokół przesłuchania P. S. 02.10.2014 r.), choć sami podpisali w dniu 01.03.2013 r. z T. M. umowę handlową, która miała być realizowana przez M. Polska,

- zeznań powoda zawartych w protokole (...)10.2014r. wynika, że dano mi umowę o zakazie konkurencji, gdzie treść była tak skonstruowana, że gdyby coś się stało w moim życiu osobistym, musiałbym zmienić pracę, czy odejść z pracy nie mógłbym podjąć działania w tym co przez całe życie robiłem,

2.3 spółka (...) miała zajmować się interesami konkurencyjnymi względem pozwanej podczas gdy z treści zeznań:

- T. M. zawartych w protokole rozprawy z 15. (...) wynika, że: (...) sp. z o.o. nie miała mieć takiego profilu jak pozwana, gdyż byłby konflikt interesów, firma raczej nic miała się zajmować serwisem urządzeń do wyposażenia warsztatów samochodowych, powód nie uczestniczył w tym,

- S. K. zawartych w protokole rozprawy z 15.01.2014r. wynika, że: z T. M. podjęliśmy decyzję, że dopóki powód pracuje u pozwanej nie angażujemy go w prace nowej spółki,

- powoda zawartych w protokole rozprawy z 02.10.2014 r. wynika, że przedmiotem działalności spółki (...) miała być sprzedaż urządzeń, jak chodzi o zakres działalności, których na polskim rynku nie ma, są to hamownie silnikowe oraz innowacyjne instalacje gazowe,

2.4 powód naruszył w sposób świadomy, umyślny swoje obowiązki pracownicze podczas gdy pozwana od momentu zatrudnienia powoda do czasu rozwiązania stosunku pracy nie przedstawiła mu ani ustnie ani na piśmie zakresu obowiązków,

2.5. powód podejmował w godzinach pracy działanie zmierzające do założenia działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności pracodawcy podczas gdy z zeznań:

- świadka T. M. zawartych w protokole rozprawy z 15.01.2014 r. wynika, że: „ firma (...) wzięła się z przekształcenia spółki (...) sp. z o.o., zmieniliśmy nazwę, nie zmieniliśmy zakresu działalności”, „ Spółka (...) powstała w 2009 lub 2010 r.”, „przedmiot działalności S. jest różny od przedmiotu działalności M. Polska”, „powód powiedział, że dopóki jest zatrudniony w M. Polska nie będzie aktywnie uczestniczyć w działalności spółki (...)”

- świadka S. K. zawartych w protokole rozprawy z 15.01.2014 r. wynika, że: (...) sp. z o.o. nie miała mieć takiego profilu jak M. Polska, gdyż byłby konflikt interesów”, „firma raczej nie miała zajmować się serwisem urządzeń do wyposażenia

warsztatów samochodowych”, „powód nie uczestniczył w tym”, „z T. M. podjęliśmy decyzję, że dopóki powód pracuje w M. Polska nie angażujemy go w pracę nowej spółki”,

- powoda zawartych w protokole rozprawy z 02.10.2014r. wynika, że przedmiotem działalności spółki (...) miała być sprzedaż urządzeń jak hamownie silnikowe oraz innowacyjne instalacje gazowe.

2.6 powód usunął dane z komputera służbowego, podczas gdy:

- z zeznań powoda wynika, że „usuwałem z dysku swoje prywatne rzeczy, zdjęcia kolegów, namiary do nich” (protokół rozprawy 02.10.2014r.),

- natomiast z zeznań prezesa pozwanej spółki wynika, że „w trakcie rozmowy skasował wszystkie maile służbowe, tak i kontakty do klientów (protokół rozprawy 02.10.2014 r.),

- z zeznań świadka M. J. wynika, że powód jeszcze w czerwcu 2013 roku wykasował wszystkie dane służbowe z komputera (protokół rozprawy 02.10.2014 r.),

- z zeznań Ł. N. wynika, że „na komputerze dyrektora powinny znajdować się dane klientów, protokoły ze spotkań, oferty”, przy czym świadek zeznaje, że szczątkowo widział zawartość tego komputera (protokół rozprawy 24.11.2014 r.),

3. naruszenie art. 52 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 26.07.2013 r. było zgodne z prawem, podczas gdy pozwany w trakcie składania przedmiotowego oświadczenia, mimo tego, iż dysponował rzekomymi dowodami potwierdzającymi rozwiązanie umowy w trybie dyscyplinarnym, ani nie opisał ich w przedmiotowym oświadczeniu oraz nie okazał,

4. naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 217 § 1, 2 i 3 w zw. z 227 k.p.c. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do oddalonego przez Sąd wniosku dowodowego zgłoszonego przez powoda w piśmie procesowym z 19.12.2014r. w przedmiocie przesłuchania świadka T. M. celem ustalenia relacji świadka z M. Niemcy oraz tego czy działalność gospodarcza prowadzona przez świadka była traktowana przez M. Polska i M. Niemcy jako działalność konkurencyjna w kontekście zawartych przez świadka w marcu 2013 umów handlowych z M. Niemcy;

w konsekwencji tych zarzutów, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 27.600 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu, a także zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienia temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych, dzielając w całości rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktycznie, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Dokonana ocena dowodów nie narusza reguł z art. 233 k.p.c. W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktycznie i rozważania prawne dokonane przez Sąd I instancji, uznał je za własne co oznacza, że zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego.

Należy wskazać, że podniesione przez skarżącego w apelacji zarzuty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Należy

jednak dodać, że sąd drugiej instancji, jako sąd merytoryczny ma prawo i obowiązek uwzględnić cały materiał zgromadzony w sprawie, bez względu na to, czy sąd pierwszej instancji wykorzystał go w wydanym przez siebie orzeczeniu.

Jak stanowi art. 328 § 2 kpc uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Utrwalonym w orzecznictwie jest, że zarzut naruszenia tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem uzasadnienie Sądu I instancji zawiera wszystkie wymagane prawem elementy, a zatem zarzuty apelującego są bezpodstawne. Sąd I instancji wskazał z jakich przyczyn nie dał w pełni wiary zeznaniom świadków T. M. (1) i S. K. (1), a zatem w tym zakresie nie uchybił wymaganiom przytoczonego przepisu. Nie są wadą uzasadnienia w rozumieniu przepisu art. 328 § 2 kpc podnoszone przez apelującego sprzeczności w treści uzasadnienia, bowiem w istocie dotyczą one oceny przeprowadzonych dowodów.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych reguł procesu cywilnego. Odnosi się ona zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Dając lub odmawiając wiary dowodom kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem. Jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. W niniejszej sprawie Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy i rzetelny postępowanie dowodowe, dokonując wszechstronnej oceny materiału dowodowego, co wyraził w uzasadnieniu wyroku. Ocena ta jest zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzuty apelującego stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę z niewadliwymi ustaleniami Sądu I instancji., nadto w większości nie mają wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Okoliczność, że spółka (...) powstała na skutek przekształcenia spółki (...), która powstała w 2009 lub 2010 oraz że według świadków T. M., S. K. powód do czasu zatrudnienia u pozwanej nie miał aktywnie uczestniczyć w działalności spółki (...) nie ma żadnego znaczenia dla ustaleń w przedmiocie oceny czy powód podejmował działania w celu założenia konkurencyjnej spółki w dacie rozwiązania umowy o pracę. Bezspornym wszak jest, że w czerwcu 2013r. powód został współnikiem i wiceprezesem spółki (...), a w tym pozwana upatruje przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę. Odnośnie wizytówek firmowych spółki (...), to świadek S. K. zeznał, że informował powoda o zamiarze ich produkcji oraz że przesłał mu projekty wizytówek i logo nowej firmy. Wszystkie te okoliczności wystąpiły przed rozwiązaniem umowy o pracę powoda.

Zdaniem Sądu Okręgowego, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że spółka (...) w założeniu miała prowadzić działalność konkurencyjną w stosunku do pozwanej. Spółka ta początkowo należała do T. M., który po odwołaniu z funkcji prezesa pozwanej, prowadził w ramach swoich różnych firm działalność o takim charakterze. Następnie do grona współników i członków zarządu dołączyli S. K. i powód, którzy z tej przyczyny przecież nie podpisali umów o zakazie konkurencji. Gdyby nie zamierzony konkurencyjny charakter działalności spółki (...), umowy te byłoby z pewnością podpisane. Trafnie wskazała świadek J. B. (1), że S. K. jak i powód posiadali doświadczenie zawodowe w zasadzie tylko w branży pozwanej, znali cały rynek i nie ma „możliwości by zajmowali się czymś innym”. Bezspornym jest również, że pozwana zajmuje się sprzedażą hamowni, które to urządzenia – ale innej

firmy - oferowała spółka (...). Wynika to wprost z korespondencji mailowej S. K. z J. G. z dnia 19.07.2013r. [k.58-59], w której przedstawia się jako prezes S. i oficjalny parter firmy (...) w Polsce, która to firma takie hamownie sprzedaje.

Bezprzedmiotowym było prowadzenie dowodu na okoliczność relacji T. M. ze spółką (...), bowiem sprawa dotyczy powoda i pozwanej. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy oddalił wnioski powoda w tym zakresie.

Słusznie Sąd I instancji uznał, że w kontekście rozpoznawanej sprawy, dla oceny zachowania powoda nie ma znaczenia okoliczność nie przekazania mu pisemnego zakresu obowiązków i nie podpisania umowy o zakazie konkurencji, bowiem obowiązek lojalności, dbałości o dobro zakładu pracy wymieniony jest w art. 100 §2 pkt. 4 kp.

Zarzuty apelującego odnoszące się do usuwania danych z komputera służbowego, są bezzasadne, ponieważ nie zostały wymienione jako przyczyna rozwiązania umowy o pracę powoda i nie były podstawą rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Przedmiotem rozpoznawanej sprawy jest ocena, czy pozwana zgodnie z obowiązującymi przepisami rozwiązała z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 kp. Należy zwrócić uwagę, że w postępowaniu wszczętym na skutek odwołania pracownika od oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, Sąd dokonuje tej oceny tylko w zakresie przyczyn wskazanych przez pracodawcę w piśmie rozwiązującym stosunek pracy. W postępowaniu tym, na pracodawcy spoczywa ciężar wykazania prawdziwości i zasadności podanych przyczyn rozwiązania umowy o pracę. W ocenie Sądu Okręgowego, pozwana okoliczności te wykazała, co zostało szczegółowo uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Niewątpliwie powód, jako pracownik pozwanej, dopuścił się działań zmierzających do założenia działalności konkurencyjnej w stosunku do pracodawcy, czym ciężko naruszył swoje podstawowe obowiązki pracownicze. Zachowanie powoda uzasadniało rozwiązanie jego umowy o pracę na podstawie art. 52 kp. Wobec wykazania, że w dacie wręczenia pisma okoliczności powyższe istniały, bezzasadne są zarzuty apelacji, że pozwana nie okazała powodowi dowodów potwierdzających rozwiązanie umowy w trybie dyscyplinarnym.

Reasumując w ocenie Sądu II instancji, wszystkie zarzuty apelacji okazały się nietrafne. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach orzeczono w oparciu o przepisy art. 98 kpc oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t.j.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

(-) SSR (del.) Renata Stańczak (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia